

1. Свако има по неку страст којом је обузет читав његов живот. У мом животу - то је поезија. И онда када се силом прилика посвећујем другим потребама, када сам изван ње, и онда је она у мени, живи својим животом, прогања ме, прети, узнемирује, комада ме, све док ме свог не успуни и истисне остале преокупације.

Често станем и зачигено се питам откуд све то, каква је та чаробна моћ и власт којом се она намеће без приговора и доводи у стање беспомоћности. Да, управо, беспомоћности. Јер увек када се суочим са потребом песничког саопштавања осетим проклетство беспомоћних мука, као да први пут стојим пред песмом, која је однекуд толико блиска и моја, а ипак недосежна, неухватљива, туђа. И увек тако, као да је своје искуство узалудно, свака ме песма ставља пред старе и познате, а ипак нове, неслужбене, неоткривене тешкоће и дилеме.

Стојим заробљен каменом шумом, чврсто везан каменним чворовима речи, и сам постајем од камена, и осећам да оне, рећи, и да она, песма, постоји јер не постоји, узалуд покушавајући да се искупа из тог каменог мрака и проговори језиком настајања, језиком рађања.

РАЂАЊЕ НА ЗБОРОТ

Глужд на глужд.

Камен врз камен.

Камена шума

изземнина.

Глужд на глужд.

Камен врз камен,

од камен и ние обата.

Чади ноқта.

Зборот се двои од темнина.

Модар јаглен му гори во утробата.

О ти што постоиш зашто не постоиш

неборо го лулаш,

земјата ја вртиш.

О ти што постоиш зашто не постоиш

земјата јачи под камени плочници.

Иде замелушен од своите смртти

зборот што ги крши сите слепоочници.

Глужд на глужд.

Камен врз камен.

својот гроб со прокуда го копам.

Отвори ме

проклетио,

ти тврдино камена,

да изгорам во јагленот на болот,

да се стопам.

("Раѓање на зборот")

2. И данас, као и тада када сам написао прву песму, не слутеки каквим искушењима идем у сусрет, желим и настојим да откријем за себе, а тиме можда и за друге, смисао и сврху људског постојања у нашем времену, све оно чиме се одређује човек данашњице, све узвишено и забрињавајуће, сва узлетања и падове, све споразуме и раскиде које човек чини у себи и са собом, као и човек са човеком, генерација са генерацијом, људи са људима. Разлике су велике, понекад изгледају непремостиве, али нама је досуѓено да будемо заједно, ми постајемо свесни те неумитности, корачамо кроз свој живот у тежњи да би нашли себе, а откривамо друге, корачамо кроз туѓи живот да би га боље упознали, а откривамо себе, и тако у том дугом путовању кроз

себе до друге, кроз друге до себе, са горким али часним сазнањем да се тешко може сагледати крај том путовању, долазимо до неког гребена човечности и стајемо да би се осврнули испуњени чудном и тужном радњом.

Онда долази време, тај сурови и непогрешиви лучоноша истине, и ми за тренутак схватамо како нас изједначаује у мудрости и брише границе у нашим годинама, да би поново наставили путовање у непознато без краја.

Твоите години и моите години -
два брега,
два камена,
две беднине.

Твоите години и моите години -
твоите години во мојата мака,
моите години во твоето срце.

Да си благословена најнепозната песно.
Не изедначуваш во мудроста,
не израмнуваш во годините.
Да си благословена небиднико
во времето што не знае стареење.

Твоите години и моите години -
наши години.

Ти одиш чекор по чекор,
мака по мака
низ моите години,
јас одам чекор по чекор,
мака по мака

низ твоите години.

Нема крај и нема изодување.

Ти си во моето непостоење,

јас во заговорот на твоите соншта.

Да си благословено време

што остануваш исто,

а ние те даруваме со нашите очи

вчера од земја,

денес од небо,

утре од земја и небо.

Да си благословена најнеслутена песно

што не изедначуваш во мудроста,

што не израмнуваш во годините.

Твоите години и моите години -

два брега,

два камена,

две небиднини.

("Песната и годините")

3. Не верујем у постојање тишине као уточишта у смислу добровољног животног изгнанства, изолације, ограѓивања од живота и луѓи. Робинзонијаде духа никад нису биле могуќе а најмање данас, што наравно нема никакви везе с неговом самосталношћу и вољом слободно исполувања. Тежим тишини као једном од негових многобројних активних става у коме се могу дубље, свестраније и јасније

наслутити драме у нама и драме око нас. Тишина је тишина немира,
крика, продора у непознато, тишина тврѓаве испуњене огњем и
ветром.

Јер -

Ако носиш нешто неизречено.
нешто што те притиска и пече,
закопај го во длабока тишина,
тишината сама ќе го рече.

("Во тишина")

или -

Тврдино, невидливи војни те пазат.
Стасав и паднав пред тебе на метар.
Ветар и оган, оган и ветар,
Оттука нема враќање назад.

Од грозна немошћ морници ме лазат.
Очајот само се снове ко волк
низ сурите карпи на тој грозен молк.
Оттука нема враќање назад.

Земјата в срце на грутки се рони,
притиска и тежи, се трупа, ме кани :
израмни се со мене, земја и ти стани.
Со ветар и оган земјата ме гони.

Рамнодушна, глува за лелек и жртви,
неспособна да жали и суди
сека ноќ тврдината ја буди
сонцето на тие што се мртви.

("Очај пред тврдината").